

آدم‌های بزرگ

محمد رضاسنگری

چقدر فاصله میان خنده‌ها و گریه‌هاست؟ آدم‌های بزرگ، جنس خنده‌هایشان از جنس خنده‌های کوچک نیست. فرق است بین کسی که خبر بزرگی دریافت می‌کند و می‌خندد، با کسی که از سر بی‌خبری می‌خندد! چقدر فاصله است میان گریه‌ای که از غصه‌ای کوچک و حقیر آغاز می‌شود، تا گریه‌ای که انسانی بزرگ بر غصه‌های بزرگ خویش و دیگران دارد. هر دو اشک می‌ریزند، اما این کجا و آن کجا!

دزد از وحشت بگرید عابد از ترس خدا
هر دو گریان‌اند، اما این کجا و آن کجا

انسان‌های بزرگ بوی خوش حادثه‌های خوب و دلپذیر را زودتر احساس می‌کنند و لبخند می‌زنند. جنس و قیمت این لبخند، معادل لبخندی نیست که به هر بهانه و برای هر چیز، محوطه‌لبها را اشغال می‌کند. لبخندی که نتیجه فهمیدن یا رهاورد کوشش و جوشش و دریافتن است، طور دیگری است. تعجب آدم‌های بزرگ هم متفاوت است. آدم‌های کوچک از هر موضوعی تعجب می‌کنند و آدم‌های بزرگ از مسائل بزرگ شگفت‌زده می‌شوند.

آدم‌های کوچک، کوچک فکر می‌کنند و اصلاً فکر نمی‌کنند، و اگر هم فکری به ذهنشان برسد، نسنجیده، ناپخته و مشورت نکرده عمل می‌کنند. معلوم هم هست که یا شکست می‌خورند یا به بن‌بست می‌رسند و سرانجام یأس دامنگیرشان می‌شود. آدم‌های کوچک با خواب و خمیازه و خنده و خوردن خوش‌اند و آدم‌های بزرگ از این خوشی‌های کوچک ساده می‌گذرند تا به خوشی‌های بزرگ و ارجمند دست یابند.

آدم‌های کوچک به درختچه‌ها و بوته‌های سست می‌مانند که به اندک بادی دستخوش لرزش و از جا کنده می‌شوند. آدم‌های بزرگ درختان تناور کوهساران‌اند که نه تنها تندبادها را تاب می‌آورند، که توفان‌ها را مهار می‌کنند.

آدم‌های کوچک

حوض‌های کوچک به ریگی موج برمی‌دارند و در اقیانوس‌ها، اگر قلعه‌ها افکنده شوند، چندان موجی بر نمی‌دارند. خود را بزرگ کنیم تا در آشوب‌خیز حادثه‌ها، در موج‌ها و تندبادها، در بحران‌ها و مشکلات نلغزیم، راه را گم نکنیم و شکسته نشویم.

می‌پرسی چگونه؟ پاسخ روشن است: برای بزرگ‌شدن نیازمند چند چیز بزرگ هستیم:

تکیه‌گاه بزرگ: آن که استوارترین تکیه‌گاه را دارد از توفان‌ها نمی‌هراسد. آن که در قایقی شکسته و لرزان به دریا زده است، باید هراسناک باشد.

عزم بزرگ و آرمان بزرگ: بزرگ بخواهیم، اما برای آرمان بزرگ، قدم‌های سنجیده و محکم برداریم و نگاهمان را از مقصد دوردست نگیریم.

راهرو چون سیل می‌باید که بر دریا زند

پیش پای خویش دیدن راه ما را دور کرد

همراهان بزرگ: همراه بزرگ برگزینیم. همراه کوچک ما را به حرکت کوچک و خواسته‌های کوچک خواهد خواند. همراهان ما

آینه شخصیت ما هستند. خوب گفته‌اند که:

تو اول بگو با کیان زیستی

من آنکه بگویم که تو کیستی

زندگی فرصت بزرگ‌شدن است. این فرصت بزرگ را دریاب! خدای بزرگ یارت.